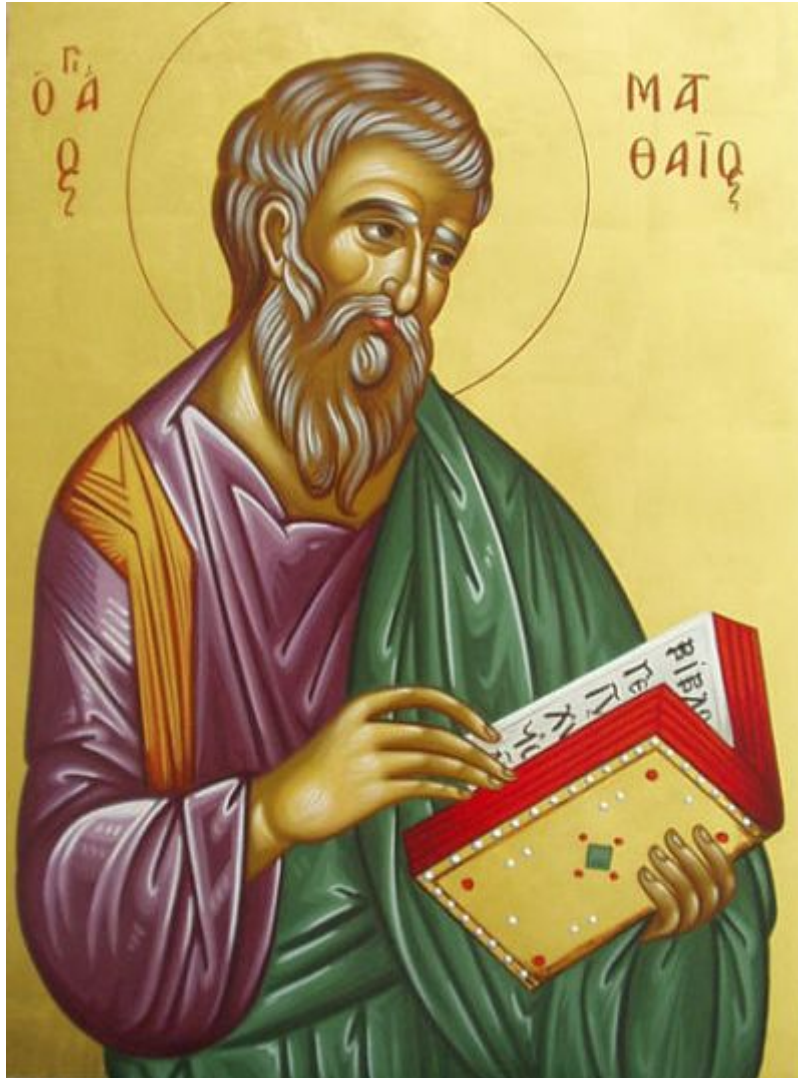

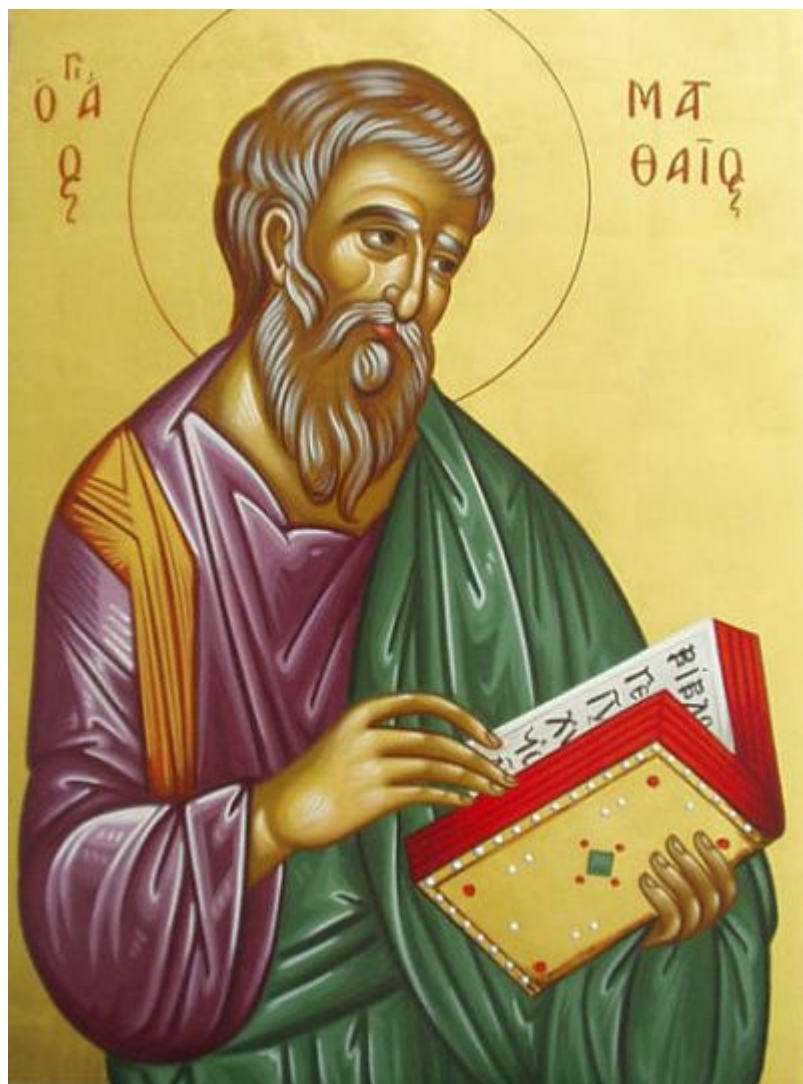
Εὐαγγέλιο Κυριακῆς Γ Ματθαίου (Τζεβελέκας Δωρόθεος Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

**«ἐάν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾗ, ὅλον τό σῶμα σου φωτεινόν
ἔσται»**

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρεπτός. Μπορεῖ νά ἀνέλθει μέχρι τήν ἔνωση του μέ τόν Θεό («ἤλάττωσας αὐτόν βραχύ παρ' ἀγγέλοις»), μπορεῖ, ὅμως, νά κατέλθει μέχρι τήν πλήρη ἐξαχρείωση, νά ὁμοιωθεῖ μέ τούς δαίμονες καί νά γίνει χειρότερος τῶν ζώων.

Έχοντας, λοιπόν, ο άνθρωπος την προίκα του αύτεξουσίου καλεΐται νά πραγματώσει τό καθ'όμοίωσιν, νά γίνει θεοειδής, νά ένωθει μέ τόν Θεό. Σέ αύτή τήν διαδικασία, τήν πνευματική, δηλαδή, ένηλικίωση, ο άνθρωπος όφείλει νά άξιολογήσει τίς προτεραιότητες τής ζωής του καί νά πορευθει μέ βάση τίς έπιλογές του. Ο άνθρωπος εΐναι έλεύθερος νά προσανατολίσει τήν ζωή του καί ο Θεός σέβεται τήν έλευθερία του.

Στό κέντρο λοιπόν τής ύπαρξης του, στόν «λύχνο του σώματος», τόν όφθαλμό τής ψυχής, πού έδω νοεΐται ο νοϋς, πρέπει νά κατοικήσει ο Θεός. Ο λόγος του Κυρίου νά γίνει «λύχνος τοΐς ποσίν μου καί φως τοΐς τρίβοις μου»(Ψαλμ. 118, 105).

Ο άνθρωπος πρέπει νά θεωρήσει ως τήν πρώτη άγάπη τής ζωής του τόν Θεό. Η άγάπη πρός τόν Θεό ύπερβαΐνει τήν άγάπη πρός κάθε τι γήινο είτε αυτό εΐναι ή οίκογένεια, ο πλοϋτος, ή δόξα, είτε εΐναι όποιαδήποτε άλλη άγάπη. Αυτό όφείλει νά εΐναι μία ήρεμη άπόφαση στόν νοϋ του ανθρώπου. Ο άνθρωπος μεγαλώνει τά παιδιά του προκειμένου νά τούς έμφυτεύσει τόν Χριστό, ή άγάπη τών συζύγων εΐναι πρός δόξαν Θεοϋ, ή μεταξύ μας άγάπη εΐναι ή έν Χριστώ άγάπη. Ο άνθρωπος

δέν μπορεί νά δημιουργήσει μία πραγματικότητα έξω από τόν Θεό, αυτό θά ἦταν εἰδωλολατρεία καί ἔμπαιγμός τῶν δαιμόνων. Ὁ ἄνθρωπος μεγαλώνει ἠλικιακά σύμφυρτος μέ τίς ἡδονές καί γι αυτό, κατά τόν Ἅγιο Νικόδημο τόν Ἀγορείτη, δυσκολεύεται νά ἀποποιηθεῖ τό κριτήριο τῆς ιδιοτέλειας, «τῆς ἡδονῆς καί τῆς ὀδύνης» κατά τόν Ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή ἐφόσον ὁ νοῦς καταδυναστεύεται ἀπό τίς αἰσθήσεις στήν πρώτη νεότητα τοῦ ἀνθρώπου(Γρηγόριος Νύσσης , 8η ὁμιλία στόν Ἐκκλησιαστή). Ἐνηλικιούμενος πνευματικά ὁ ἄνθρωπος θά συνειδητοποιήσει ὅτι δέν εἶναι τό κέντρο τοῦ σύμπαντος, ὅτι ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι μία ὁλότητα καί ὡς ἐκ τούτου καθένας εἶναι συνυπεύθυνος γιά τόν ἄλλο, ὅτι τό «ὄντως ἐφετόν» εἶναι ὁ Θεός, ἡ πηγή κάθε ἀγαθότητος.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ λύχνος τοῦ σώματος, ἦτοι ὁ νοῦς, εἶναι καθαρός δηλαδή δέν εἶναι ὑποταγμένος στήν δουλεία τῶν κτισμάτων, τότε ὅλο τό σῶμα, ὅλη ἡ ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι φῶς. Ὅταν ὁ νοῦς ἐγκαταλείψει τόν Θεό τότε σκοτίζεται καί προσκολλάται στήν ἀμαρτία καί ὁ ἄνθρωπος λόγω τῆς τρεπτότητάς του ὀδηγεῖται στόν θάνατο τῆς ψυχῆς. Γι αυτό εἶναι ἀπαραίτητη ἡ κατά τούς Πατέρες ἡ «φυλακή (δηλαδή ἐπιφυλακή) τοῦ νοός». Ὁ νοῦς εἶναι ἡ ἡγεμονική δύναμη τῆς ψυχῆς. Ἄλλωστε στους Ἁγίους ἡ ψυχή, κατά τούς Πατέρες, γίνεται ὅλη νοῦς καί αὐτές οἱ Ἀγγελικές δυνάμεις ὀνομάζονται νόες. Ὁμοίως, κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος «μοναχός εἶναι ἔκσταση τοῦ νοός». Ὁ διάβολος κατά τόν Ἅγιο Παῖσιο τόν Ἀγορείτη δέν μπορεί νά βλάψει τόν ἄνθρωπο. Μπορεῖ ὅμως νά τοῦ ὑποβάλλει στόν νοῦ μιά ἀμαρτωλή ιδέα καί ὅταν ὁ ἄνθρωπος συγκατεθεῖ νά τόν ὀδηγήσει σέ πτώση.

Εἶναι φανερό τό πόσο ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἔχει τόν νοῦν του σέ ἐγρήγορη. Ὁ κόσμος σήμερα ἀλλά καί σέ κάθε ἐποχή εἶναι γεμάτος ἀνθρώπινες θεωρίες καί ἐπινοήσεις καί λανθασμένα συστήματα ἀξιῶν πού ὀδηγοῦν σέ σύγχυση. Στίς μέρες μας ἡ τηλεόραση εἶναι ἡ θύρα εἰσόδου στόν νοῦ τῶν ἀνθρώπων κάθε εἴδους πλάνης καί ἀμαρτίας. Προκειμένου νά ἀντισταθεῖ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀπαρνηθεῖ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου καί νά ἐνστερνισθεῖ τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας.(«Τοῖνυν ἐξερχόμεθα πρός αὐτόν έξω τῆς παρεμβολῆς τόν ὄνειδισμόν αὐτοῦ φέροντες» Ἐβρ. 13,13). Ἀπαραίτητη εἶναι ἡ προσευχή γιά τόν ἀγωνιζόμενο Χριστιανό καί ἰδίως ἡ νοερά προσευχή, ἡ εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με». Ἡ εὐχή ἐπαναφέρει τόν σωστό προσανατολισμό στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, καί ὀδηγεῖ στήν εἴσοδο τοῦ νοῦ στήν καρδιά, δηλαδή στήν ἀποκατάσταση τῆς διασπασμένης ἀπό τό προπατορικό ἀμάρτημα ἐνότητας τῆς ψυχῆς. Ἡ προσευχή δέν εἶναι πολυτέλεια οὔτε προσφέρομε χάρη στόν Θεό μέ αὐτήν. Εἶναι ἀναγκαιότητα, τροφή τῆς ψυχῆς καί ὀδηγεῖ στήν κάθαρση τῆς ψυχῆς καί τόν φωτισμό τοῦ ἐσκοτισμένου νοός. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι θεραπευτήριο καί διαθέτει μέ τόν θεσμό τοῦ πνευματικοῦ Πατέρα, τό μυστήριο τῆς μετάνοιας-ἐξομολόγησης καί τή Θεία

Εύχαριστία τά μέσα γιά τήν θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπίσης, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ χῶρος ὅπου πραγματοποιεῖται ὁ σκοπός τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ἡ θέωση.

Στόν κόσμο συγκρούονται δύο πνεύματα: τόν πνεῦμα τοῦ κόσμου καί τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας. Στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἄνθρωπος βρίσκει τήν λύτρωση, τό νόημα τῆς ζωῆς, τήν «δικαίωση» κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, τῆς ὑπαρξῆς του.

Πηγή: agiazoni.gr